

Hồi 81

Đại địch đương đầu

Yến Phi và Hô Lô Phương rẽ sang ngang đi về phía đông, ánh đèn lửa từ Dạ Oa Tử rọi không tới đây, đường phố lạng lẽ không một bóng người, hai người đều là cao thủ, hiện tại ta địch chưa rõ, trông lại giống như một đôi bạn thân dạo chơi nhàn nhã.

Hô Lô Phương sau mấy câu khách khí liền chuyển sang chính đề, nói: "Ta đã cố gắng nói với Chúc lão đại, Yến Phi huynh không phải là ngoại nhân, có chuyện gì cũng có thể ngồi lại cùng nhau giải quyết, mọi người dĩ hòa vi quý. Biên Hoang Tập vừa trải đại kiếp, nguyên khí chưa hồi phục, đại địch bên ngoài thì lăm le dòm ngó. Chúng ta chẳng những không biết đoàn kết, lại còn gây chuyện có hại cho nhiều phía, đối với những bang hội khác cũng là chuyện không hay ho gì. Ta và Mộ Dung Chiến cho đến tận lúc huynh hạ chiến thư, mới hay Nhậm Dao đã tiềm nhập Biên Hoang Tập, người này xuất hiện, mọi người đều phải cảnh giác".

Yến Phi cười nói: "Hô Lô lão đại thật xứng với vai trò hòa giải lão nhân, lời lẽ đủ cả tình lý, ta đương nhiên ủng hộ. Chỉ không biết lão đại nói đến ngoại địch là muốn nói tới bọn nào?".

Hô Lô Phương cúi đầu nghiêm mặt nói: "Trước tiên thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, Yến huynh hiện tại có phải là người của Tạ An, Tạ Huyền không?".

Yến Phi gật đầu: "Lão đại là người ngay thẳng, vậy ta cũng không tiện vòng vo, ta dám thề có trời đất, Yến Phi này chỉ phụ thuộc một cá nhân, đó là chính bản thân mình, từ xưa đã thế, tương lai vẫn vậy. Bất quá Tạ gia thực là có ân nghĩa với ta, ta cũng mong có cơ hội báo đáp, nhưng ta tuyệt đối sẽ không bán đứng Biên Hoang Tập, cũng giống như không ai chịu bán đứng gia tộc mình".

Hô Lô Phương vui mừng: "Yên tâm rồi! Ở Biên Hoang Tập ai cũng biết Yến Phi nói ra một lời, tuyệt không bao giờ làm khác. Lại còn một câu hỏi, bằng cách nào Yến huynh trong thời gian một ngày phát hiện Nhậm Dao tàng thân ở đây?".

Yến Phi nói: "Đó kêu là có chuyện tấu xảo, người của ta ngẫu nhiên gặp y".

Hô Lô Phương trầm ngâm một lát rồi nói: "Trước khi có họa Phù Kiên, không ai nghĩ sự an toàn ở Biên Hoang Tập lại trở nên mong manh như thế này. Ài! Hiện giờ ta càng thêm cảm giác đại họa lâm đầu, theo nhãn tuyến của ta, Mộ Dung Thùy đang tập

trung tình nhuệ từ khắp nơi, chuẩn bị tổ chức một đạo quân mạnh, tiến vào chiếm Biên Hoang Tập, biến Biên Hoang Tập thành một trong những cứ điểm của y, đạo quân này do ai chỉ huy thì hiện còn chưa rõ. Ta rất biết con người Mộ Dung Thùy, đã quyết là làm, vì vậy mối họa này không thể xem thường được".

Yến Phi vốn đã nghe qua chuyện này từ miệng Cao Ngạn, nhưng khi đó còn cho rằng Mộ Dung Thùy chỉ phái một toán cao thủ tới Biên Hoang Tập tranh thiên hạ, bây giờ nghe lời Hồ Lô Phương mới biết Mộ Dung Thùy định phái cả một đạo quân muốn dùng sức mạnh áp đảo nhất cử khống chế Biên Hoang Tập. Như vậy không phải là chuyện đùa nữa, cho rằng tất cả các bang hội ở Biên Hoang Tập đoàn kết lại, tổng cộng cũng không tới ngàn người, Hoang nhân thì tự tư tự lợi, ai biết phận nấy. Trong tình huống này, đúng là Biên Hoang Tập đại họa lâm đầu, làm sao có tự do được?

Hồ Lô Phương nói: "Tin tức này đã bí mật lan truyền trong các bang hội phương Bắc, vừa xong ta mới thông báo cho Chúc lão đại, y nghe xong mặt mũi rất khó coi, với tính cách ác độc của Mộ Dung Thùy, tất sẽ lệnh cho thủ hạ giết hết người của Hán bang".

Yến Phi nhú mày nói: "Như thế thì Biên Hoang Tập sẽ mất hết giá trị, ai có thể thay thế Hán bang làm cầu nối mậu dịch Nam Bắc?".

Hồ Lô Phương nói: "Lấy Lương Hồ bang làm tân Hán bang thì sao? Lương Hồ bang đã ngầm kết minh với bá chủ đại hà là Hoàng Hà bang, phân chia lợi ích Biên Hoang Tập, mà 'Hoàng Long' Thiết Sĩ Tâm của Hoàng Hà bang lại chính là huynh đệ kết bái với Mộ Dung Thùy, từ đây Yến huynh có thể liên tưởng được chứ?".

Yến Phi trong lòng chấn động, thầm nghĩ không lẽ Nhậm Dao có liên quan đến việc này? gượng cười nói: "Tin tức của Hồ Lô lão đại thật vô cùng ý nghĩa, xin nói giúp với Chúc lão đại, nếu y chịu bình tĩnh ngồi nói chuyện, bọn ta nhất định sẽ xin phụng bồi. Còn về những chuyện khác, ta muốn sau khi làm rõ rồi lại xin lão ca chỉ giáo. Thế được không? Xin đừng bước ở đây!".

Hồ Lô Phương đứng lại, nói với Yến Phi đang đi xa dần: "Sáng mai tất sẽ có tin tốt lành! Chúc Yến huynh đêm nay yên giấc!".

oOo

Ban đêm trước canh tư, khu lầu trưởng chìm trong tăm tối, những cây đèn kéo quân đã ngừng chạy, không gian yên tĩnh, bầu trời đầy sao.

Lưu Dụ và Yến Phi vừa về tới ngôi trên đồng hòm rương nói chuyện, những người còn lại kể cả Bàng Nghĩa và Cao Ngạn đều đã ngủ mê mệt, có Lưu Dụ canh chừng, mọi người đều yên chí nằm ngủ.

Yến Phi nghe Lưu Dụ thuật lại sự tình phát sinh khi chàng ra ngoài, thần sắc ngưng trọng.

Lưu Dụ cho rằng chàng lo lắng về việc Cao Ngạn, gật đầu nói: "Chuyện này quá thực đau đầu, nếu bây giờ Cao Ngạn nói mê, chắc chắn sẽ kêu 'tiểu Bạch Nhạn của ta', lúc vừa mới trông thấy Doãn Thanh Nhã, hấn giống như bị sét đánh, không còn biết trời đất gì nữa".

Yến Phi bật cười: "Tiểu tử này rất dễ cao hứng, cũng dễ suy sụp, cứ để qua hai ngày chắc không còn chuyện gì! Thủ đoạn này của Hác Trường Hành thật cao minh phi thường, rất nhẹ nhàng hóa giải nguy cơ mà vẫn giữ thể diện cho Hồng Tử Xuân, không hổ là tay toàn tài".

Lưu Dụ thấy chàng vẫn giữ thần sắc nghiêm trọng, ngạc nhiên: "Té ra huynh không phải vì lo chuyện Cao Ngạn, ta lại cho là chuyện này dù lớn dù nhỏ cũng nhiều khả năng trở thành chỗ yếu của bọn ta".

Yến Phi ngược nhìn bầu trời đêm, chậm rãi thở ra một hơi, nói: "Cao Ngạn hoặc giả không nghe ta và huynh nói, nhưng chắc chắn rất nghe lời Thiên Thiên. Chuyện này ta có thể để yên coi biến hóa, điều ta lo là Nhậm Dao, có thể huynh đã đánh giá thấp y rồi".

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Ta chưa hiểu rõ".

Yến Phi nhìn gã, nói: "Ta từng giao thủ với hấn, người này chẳng những ưa giả trá, mà còn rất giỏi giả trá, ta đã vì thế mà nếm đủ, suýt nữa thì bị y lấy đi cái mạng nhỏ này. Từ miệng lão đại Hồ Lôi Phương của Khương bang ta nghe được tin tức kinh hồn, Lương Hồ bang và Hoàng Hà bang đã âm thầm liên kết, mà long đầu lão đại của Hoàng Hà bang 'Hoàng Long' Thiết Sĩ Tâm lại là huynh đệ kết bái của Mộ Dung Thùy, thế lực ba bên liên thủ, âm mưu dùng uy lực áp đảo như sét đánh ngang tai, một cú chiếm lĩnh Biên Hoang Tập, nếu Nhậm Dao có phần tham dự, huynh nói xem tình cảnh sẽ như thế nào?".

Lưu Dụ biến sắc nói: "Ta phải lập tức thông báo cho Huyền soái".

Yến Phi điềm đạm nói: "Với hùng tài đại lược của Mộ Dung Thùy, hành động kinh thiên động địa này làm sao không dự tính tới uy hiếp của Bắc Phủ binh? Nếu Huyền soái phái quân tới trước, không chừng lại đúng như y mong mỏi. Hà hướng quan hệ của

Huyền soái với triều đình đang lúc căng thẳng, chính thức thỉnh mệnh triều đình, chắc chắn sẽ không được phê chuẩn, tự mình điều động quân đội sợ sẽ làm tình huống ác hóa, tiến thoái lưỡng nan, nếu để xảy ra chuyện bạo loạn, thành quả chiến thắng Phì Thủy sẽ mất trắng. Huyền soái đã mang chuyện Biên Hoang Tập giao cho chúng ta, vậy thì phải là chúng ta giải quyết”.

Lưu Dụ nghe vậy buồn bã không nói.

Mộ Dung Thùy hiện thời là thế lực mạnh nhất phương Bắc, đủ sức chống lại cả phương Nam, nếu đang hoàng độ sức trên sa trường, dù hợp binh Kinh Châu và Bắc Phủ binh lại cũng chưa biết mèo nào cắn mỉu nào. Hiện tại Mộ Dung Thùy, Lương Hồ bang và Hoàng Hà bang dặt dứu nhau tới Biên Hoang Tập, mọi người có phản kháng cũng chẳng khác nào châu chấu đá xe.

Trong thế trận này phải múa may thế nào đây?

Lưu Dụ đương nhiên không cam chịu thất bại, chỉ là nhất thời vô kế khả thi.

Mộ Dung Thùy thi hành sách lược liên kết với lương đại bang, so với trăm vạn đại quân Phù Kiên còn khó ứng phó hơn, một khi chuyện xảy ra rồi, chỉ sợ muốn đào tẩu cũng không có lối.

Từ góc độ này mà quan sát, nếu Cao Ngạn mê đắm Doãn Thanh Nhã, hậu quả lại càng tệ hại.

Yến Phi nói: "Với tính cách ưa dùng âm mưu thủ đoạn của Nhậm Dao, Biên Hoang Tập nhất định có cài nhãn tuyến, như vậy đối với những chuyện phát sinh ở Biên Hoang Tập rõ như trong lòng bàn tay, bằng không chẳng thể nào bọn ta vừa hạ chiến thư, y đã mò tới trút hận được”.

Lưu Dụ nhú mày: "Huỳnh định nói...”.

Yến Phi nói: "Ta nói y biết rõ ta không có mặt mà cố ý tới kiếm chuyện, y là người thâm trầm độc ác, làm gì mà không nhẫn nhịn được, y chính là muốn giả vờ tức giận thất thủ, không phải là ta thối phồng y, với kiếm pháp xuất thần nhập hóa của y, cho dù huynh và ta tiến đến mức nào đi nữa, tuyệt không có khả năng chính diện đánh y thụ thương, mà với tâm tính của y, Thiên Thiên có thể ngăn chặn được y sao?”.

Lưu Dụ động dung: "Nhận định của huynh rất có lý, khi đó ta hơi bất ngờ là mình đắc thủ, chỉ vì là hiểu không đủ về y, không ngờ huynh lại nghĩ đến điểm này”.

Lại không hiểu: "Làm như thế có lợi gì? Y là người cao ngạo tự phụ, dưới mắt không người, sao lại chịu kỳ sỉ đại nhục như vậy?”.

Yến Phi nói: "Đương nhiên là vì mục tiêu lớn lao hơn, vì chuyện phục quốc, y sẵn sàng chịu bất kỳ hy sinh nào, hà huống đây còn là cách tuyệt diệu bổ cứu cho chuyện y bại lộ hành tung. Y có thể mượn cơ này tránh khỏi phải quyết chiến với ta, khiến người khác không còn để ý đến mình. Ngược lại khiến huynh một đêm thành danh Biên Hoang Tập, lại làm cho Chúc lão đại càng thêm khó chịu. Ài! Ta thực lo là Trác Cuồng Sinh là người của y, lão Trác ngăn trở ta truy theo Nhậm Thanh Thị, xảo hợp đến mức khiến ta lo lắng".

Lưu Dụ than: "Tình cảnh ta địch khó phân như thế này thật chưa từng gặp, Hồng Tử Xuân cũng có thể là người Hoàng Hà bang, hoặc là người của Mộ Dung Thùy, khiến cho việc đoàn kết Biên Hoang Tập càng khó khăn hơn".

Yến Phi gượng cười: "Mảnh đất này chư Hồ hỗn tạp, người Hán không những phân biệt Nam Bắc, lại còn tranh giành địa bàn, thế tộc kiêu ngạo phương Nam và thế tộc bốn địa thế như nước với lửa. Thêm vào đây là các bang hội đối đầu, hùng cứ nhất phương, muốn bọn họ đoàn kết cùng ngăn ngoại địch, chỉ giống như leo cây bắt cá, hơn nữa bọn ta còn phải sống được đến lúc đó để mà nỗ lực".

Lưu Dụ trầm ngâm một chút rồi nói: "Chúng ta cũng không phải là không có biện pháp, chỉ cần trước tiên lật đổ Hác Trường Hanh, cũng coi như làm trì hoãn việc đại quân Mộ Dung Thùy kéo đến".

Yến Phi vỗ trán khen: "Lại là lão ca người có biện pháp, việc đơn giản như thế sao ta nghĩ không ra nhỉ? Tuy rằng khó khăn trùng trùng, Hác Trường Hanh là kẻ khó lòng trêu ghẹo, nhưng dù gì cũng có đường hướng để nỗ lực".

Lưu Dụ nói: "Thiên Thiên có thể phát huy điểm lực của nàng trong chuyện đoàn kết các bang hội, chỉ cần chúng ta thành công trong việc bắt hết thế lực của Lương Hồ bang, lại khống chế không để Nhiếp Thiên Hoàn Bắc tiến một bước, Mộ Dung Thùy cho dù chiếm được Biên Hoang Tập, cũng chỉ có cách hợp tác với Hán nhân thôi, như vậy ít nhất cũng giải quyết được một nửa vấn đề. Ài! Mẹ ơi! Bọn ta nghĩ đến điểm này, Mộ Dung Chiến và Hồ Lôi Phương cũng có thể nghĩ tới, sao chịu hy sinh bản thân để thành nhân chi mỹ? Thác Bạt tộc là tộc nhân của huynh, huynh cũng chẳng thể điềm nhiên tọa thị".

Yến Phi trầm giọng nói: "Đàn họ phải tính hết vào đầu Hoàng Hà bang, nhổ hết gốc rễ. Con bà nó! Thế gọi là chống thù trong giặc ngoài đấy, nhà này không có phép tắc gì hết. Ta bắt đầu đau đầu về Cao tiểu tử rồi! Gã này trong chuyện nam nữ cố chấp đến phát sợ, nếu chúng ta quyết loại trừ Hác Trường Hanh, vậy thì phải đối đãi thế nào với Doãn Thanh Nhã? Cái vô địch tổ hợp của ta không ổn, khéo mà đi tong".

Lưu Dụ lại đang nghĩ đến vấn đề khác, nói: "Nhậm Dao cố ý thụ thương, hay là có ý gì nhắm vào huynh chẳng? Ví dụ như y vẫn tiếp nhận sự khiêu chiến của huynh, đến lúc quyết chiến lại cố ý lộ ra sơ hở gì đấy do thụ thương để dụ huynh vào bẫy".

Yến Phi mỉm cười: "Nhậm Dao còn chưa nở gíết ta, ít ra cũng phải đợi đến lúc ta và Chúc lão đại lưỡng bại câu thương đã, nhưng y tuyệt sẽ không bỏ qua huynh, có thể còn giá họa cho Chúc lão đại. Minh bạch chưa?".

Lưu Dụ hít một hơi khí lạnh nói: "Chiêu này quả nhiên độc địa".

Yến Phi nói: "Hành động Nhậm Dao như thế nào sẽ sớm có đầu mối thôi, lần này đến đồ trường tuy thất bại quay về, nhưng cũng có được hai đại thư hoạch, thứ nhất là nắm được kỹ thuật đánh bạc tất thắng, thứ hai là lão đại chân chính của Hán bang vị tất đã là Chúc Thiên Vân, hoặc giả là Trình Thương Cổ".

Lưu Dụ ngơ ngác: "Nhận định này thật mới mẻ, chủ sự chân chính của Hán bang té ra là Trình Thương Cổ. Hắc! Trên đời thật có đồ thuật tất thắng sao? Huynh dám bảo đảm mình không sai chứ?".

Yến Phi mỉm cười: "Nói suông không ích gì, đêm mai ta sẽ lấy sự thực để chứng minh cho huynh coi".

Sấn bây giờ còn cả canh giờ, chúng ta hãy nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai tốt hơn hay tệ hơn khi tỉnh dậy sẽ có đáp án ngay".

oOo

Yến Phi từ cảnh giới tĩnh tu thiền định tỉnh lại, chàng không lưu ý đến tiếng người tiếng xe huyền ảo bên ngoài, mà nghĩ đến những lời nũng nịu đêm qua của Kỷ Thiên Thiên: "Ngày mai tỉnh dậy nếu không lập tức trông thấy huynh, nhất định sẽ chẳng tha cho huynh".

Hiện tại chàng đương nhiên không đáp lại ước muốn của nàng, không lẽ nàng một mất một còn với mình sao? Giơ tay ngọc đánh chàng mấy cái ư? Hay là giận dỗi không thèm lý đến chàng nữa?

Bên ngoài rất ồn ào, trên đám rương hòm chỉ còn mình chàng, cảm giác rất cổ quái.

Tiếng động từ đám bốc dỡ xếp đặt những gỗ cây gỗ tẩm truyền vào, ngày hôm nay tốt hay xấu, vẫn còn chưa biết, nhưng chắc chắn là một ngày bắt đầu bằng những hoạt động náo nhiệt.

Cao Ngạn hưng phấn tiến vào vườn đầu ngõ: "Yến lão đại của chúng ta cuối cùng cũng tỉnh dậy rồi! Còn không mau cút ra tiếp khách, người có biết toàn bộ những kẻ có máu mặt ở Biên Hoang Tập đều đến rồi không?".

Yến Phi nháy dựng dậy, đầu óc còn lơ mơ nói: "Đừng có nói láo".

Cao Ngạn bực mình: "Người có đủ chân tay, hai mắt không mờ, không biết thò cái đầu chim của người ra coi xem ta có nói quá không?".

"Cao công tử!".

Cao Ngạn bối rối tiến vào, phía sau xuất hiện Tiểu Thi khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng, hai tay bê một chậu nước cùng khăn lụa trắng bước vào, hằm hè nhìn trừng trừng Cao Ngạn nói: "Cao công tử làm sao có thể mới sáng sớm đã nói những lời thô tục như thế?".

Nói xong yếu điệu tiến vào, mặt mũi tươi như hoa nói: "Tiểu thư sai Tiểu Thi lại thì hầu Yến lão đại rửa mặt".

Cao Ngạn hoang mang tiếp lấy chậu nước, cố ý nâng lên ngang mặt Yến Phi, khép nép nói: "Yến gia xin hãy rửa ráy, huynh còn phải ra tiếp khách!".

Yến Phi đang nghĩ vì sao Kỷ Thiên Thiên không tiến vào đòi chàng bồi thường, hơi cảm thấy thất vọng, nghe nói bực mình đáp: "Bỏ xuống đất được không?".

Xong quay sang nói với Tiểu Thi: "Tạ ơn Tiểu Thi, ta đã quen thói mái rửa mặt ngoài giếng nước thật thống khoái, Tiểu Thi mau trở về chiếu cố tiểu thư, ta sẽ lập tức ra ngay".

Tiểu Thi vui vẻ đi ra ngoài.

Yến Phi quỳ hai đầu gối xuống đất, dùng hai tay vốc nước vào mặt, cảm giác lạnh buốt khiến tinh thần chàng phấn chấn, lẩm bẩm: "Tiểu Nhạn của người tới rồi chứ?".

Cao Ngạn quỳ xuống bên cạnh, cười nói: "Coi như tiểu tử người tin tức linh thông, Bạch Nhạn xinh đẹp không bay đến, người đến là Hác đại ca anh tuấn của nàng đang hướng tới Thiên Thiên triển khai công thế, người không ra mà nghênh chiến, chắc chắn sẽ phải thiệt thòi".

Yến Phi giật mình dừng lại, nhìn Cao Ngạn ngạc nhiên nói: "Hác Trường Hanh dám công nhiên hiện thân?".

Cao Ngạn nói: "Có gì mà không dám? Có Hồng Tử Xuân đưa hấn tới, Lương Hồ bang của hấn càng thêm phong quang, trừ phi Hồng Tử Xuân trở thành kẻ địch của Lương Hồ bang, ai dám làm gì hấn nào?".

Yến Phi tiếp lấy khăn vải Cao Ngạn đưa cho, lau sạch những giọt nước trên mặt, than thầm một hơi, thầm nghĩ Hác Trường Hanh mỗi nước cờ đều chơi thật tuyệt, ngoài sức tưởng tượng của mọi người, chắc chắn là một đối thủ khó nhằn. Cho dù là người rất cố kỵ hấn như Hồ Lô Phương, biết hấn cùng Hoàng Hà bang kết minh, lại có quan hệ với Mộ Dung Thùy, dù hận Hác Trường Hanh đến chết, cũng vẫn là người đầu tiên không dám đắc tội với hấn, lại hy vọng mình xuất thủ, cùng với Hác Trường Hanh đấu đá tung bừng, đến lúc đó Hồ Lô Phương có thể ung dung nghĩ cách bảo thân. Hấn đâu ngu gì mà đứng mũi chịu sào?

Cao Ngạn nói: "Người nghĩ gì thế?".

Yến Phi gượng cười: "Từ khi nào người hóa thành hiếu kỳ như thế? Chuyện người khác nghĩ cũng muốn biết đầu đuôi xuôi ngược hay sao?".

Cao Ngạn vội nói: "Là ta quan tâm người, sợ người đổ kỵ đến phát điên thôi. Hắc! Ta có chuyện muốn nhờ đến người!".

Yến Phi bức tức: "Có phải muốn ta thương lượng với Hác Trường Hanh để an bài cho người với tiểu yêu tinh xinh đẹp gặp nhau, đúng không?".

Cao Ngạn vỗ đùi khen: "Lão Yến người thực là thông minh lanh lợi, rất hiểu ý người khác. Ha! Nàng đúng là một tiểu yêu tinh quyến rũ đến chết người, ta chính là đang hoan hỉ tiểu yêu tinh".

Yến Phi nhìn kỹ hấn một lúc, nhặt giọng nói: "Người có biết ả chẳng những là tiểu yêu tinh, mà còn có thể hại người khuynh gia bại sản, tan cửa nát nhà chứ?".

Cao Ngạn nghiêm mặt cương quyết nói: "Vô luận là loại gì, cũng bất kể thành bại, ta vẫn phải có được nàng. Có nhớ ta từng nói với người ý nguyện to lớn từ thuở nhỏ không? Hiện tại rốt cuộc cũng gặp rồi đó, ta chưa từng có cảm giác với nữ nhân như đêm qua lúc gặp nàng, ta có trực giác là nàng không có ta không được".

Yến Phi cuối cùng cũng minh bạch vì sao Lưu Dụ thấy đau đầu, vươn mình đứng dậy, nhìn chằm chằm vào mặt Cao Ngạn lúc đó cũng đã đứng lên, nói: "Hiện tại kình địch lớn nhất của chúng ta không phải Chúc lão đại mà là Hác Trường Hanh, người muốn theo đuổi Doãn Thanh Nhã, có phải là tự tìm đường cùng không?".

Cao Ngạn lộ thần tình kiên quyết, nói như thể thốt: "Tình yêu nam nữ chân chính vượt qua tất cả, nữ nhân mà thò tay ra vợ được thì còn thú vị gì? Khiến cho một người

không thích người yêu người, cùng với mỹ nhân không thể kết hợp với người thành đôi uyên ương, mới là thành tựu vĩ đại nhất. Yến Phi người chịu làm điều thiện, tương trợ ta một tay, ta sẽ hết sức cảm kích người”.

Yến Phi đặt tay lên vai hắn, cùng nhau đi ra, gật đầu nói: "Tiểu tử đáng thương rơi xuống biển tình rồi, người nói cũng đúng, người phải có mộng tưởng, không có mộng tưởng tháng ngày thật rất khó chịu”.

Cao Ngạn nói: "Thấy người trong mộng rồi, lại kềm ngựa không được nữa. Lưu Dụ và Bàng Nghĩ đều không hiểu ta, may mà có người khá hơn một chút”.

Yến Phi đang muốn trả lời, vừa qua khỏi đám hòm xiểng, tình huống đập vào mắt lập tức khiến chàng ngỡ ngàng.

- o O o -